

Κυριακή 27η Ἰουνίου 2021

Κυριακή τῶν ἁγίων Πάντων

(Μτθ. 10, 32 – 33, 37 – 38, 19, 27 – 30)

«Πολλοί δέ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καί ἔσχατοι πρῶτοι» (Μτθ. 19, 30).

Ἡ σημερινή Κυριακή εἶναι μία ἀφετηρία. Σήμερα ξεκινᾶμε νά μελετοῦμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία τό θεόπνευστο κείμενο τοῦ εὐαγγελιστῆ Ματθαίου. Σ' αὐτό τό καινούριο πνευματικό ξεκίνημα προβάλλονται ὡς παράδειγμα ζωῆς καί σωτηρίας οἱ Ἅγιοι Πάντες.

Ἐκτός ἀπό τούς πολύ γνωστούς, ἐπώνυμους καί ἀγαπημένους Ἁγίους ὑπάρχουν καί οἱ ἄγνωστοι. Οἱ Ἅγιοι αὐτοί εἶναι ἀμέτρητοι. Τά μικρά τους ὀνόματα δέν διασώθηκαν μέσα στό ἀδυσώπητο χωνευτήρι

τοῦ χρόνου. Αὐτοί εἶναι τά ἀμέτρητα ἑκατομμύρια τῶν ἀληθινῶν πιστῶν πού ἀποτελοῦν τό ἅγιο ἔθνος τοῦ Θεοῦ, τόν περιούσιο λαό πού βρῆκε τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, τό βασιλικό ἱερατεῖο πού ζεῖ μόνο γιά νά λατρεύει καί νά δοξάζει τό Θεό.

Οἱ ἄγνωστοι Ἅγιοι κατάφεραν νά ζήσουν μυστικά καί ἀθόρυβα τήν ἔνωσή τους μέ τό Χριστό. Βίωσαν τήν ἀγάπη γιά τόν Κύριο λαθραῖα. Σήκωσαν τό Σταυρό πού τούς ἀνατέθηκε ἀγόγγυστα. Ὁμολόγησαν τήν πίστη μέ τό παράδειγμα καί τή ζωή τους καί ὄχι μέ τά λόγια, τή δημόσια διδασκαλία καί τά σοφά συγγράμματά τους. Μαρτύρησαν ἢ ἀσκήτεψαν ἢ ἔκαναν οἰκογένεια. Μορφώθηκαν ἢ ἔμειναν ἀπλοῖκοί. Πλούτισαν ἢ ἔζησαν φτωχικά. Ἄλλοι ἔφυγαν ἀπό τόν κόσμο αὐτό στή βρεφική ἢ παιδική τους ἡλικία καί ἄλλοι στά βαθιά τους γεράματα. Ὅλοι ὁμως ἐπέλεξαν τήν ἀνωνυμία. Προτίμησαν νά μείνουν οἱ τελευταῖοι, γιατί μόνο γιά τούς τελευταίους ὑπάρχει ἡ βεβαιότητα τῆς πρωτιᾶς. Μέσα τους εἶχαν

φυτεμένη τήν υπόσχεση τοῦ Χριστοῦ: «πολλοί δέ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καί ἔσχατοι πρῶτοι», γι' αὐτό τούς τιμάει σήμερα ἡ Ἐκκλησία ὡς πρώτους.

Σέ μία ἐποχή πού κυνηγάει τή διάκριση, πού ἐπιβραβεύει τόν ἐγωισμό καί τήν κενοδοξία, πού καλλιεργεῖ τόν ἀνταγωνισμό, πού θέτει ὡς ἰδανικό τό ἐξωτερικό εἶδωλο καί ὄχι τό οὐσιαστικό περιεχόμενο, εἶναι παράδοξο νά ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού φιλοδοξοῦν νά μείνουν στό περιθώριο καί πού ἀγαποῦν τήν ἀνωνυμία. Ὅταν στά κοινωνικά δίκτυα μετριέται ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἀνάλογα μέ τίς προβολές ἢ τόν ἀριθμό τῶν εἰκονικῶν φίλων, εἶναι παράδοξο νά ἐπιλέξει κάποιος τόν ἀθόρυβο καί ἥσυχο βίο. Ὅταν ἡ προβολή ἀποτελεῖ κοινό στόχο ὄλων, εἶναι παράξενο νά ἐπιχειροῦν κάποιοι τήν ἀπόκρυψη τοῦ ἑαυτοῦ τους. Ὅταν ὄλοι ἰδρώνουν, γιά νά ἀνέβουν στά σκαλοπάτια τῶν μεταλλίων, πῶς ὑπάρχουν κάποιοι πού χαίρονται, ἐπειδή ἀπλῶς τούς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά λάβουν μέρος στό

ἀγώνισμα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι εὐκόλη. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού φιλοσόφησαν σωστά τή ζωή. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού κατάλαβαν γρήγορα καί ξεχώρισαν τά σημαντικά ἀπό τά ἀσήμαντα, τά φθαρτά ἀπό τά ἄφθαρτα, τά πρόσκαιρα ἀπό τά μόνιμα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀγάπησαν ἀληθινά τό Θεό, τό συνάνθρωπο καί τόν ἑαυτό τους μέ μία ἀγάπη θυσιαστική καί ὄχι διεκδικητική. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔκαναν τήν πίστη τους ζωή καί σχέση, ἔρωτα καί ἀφοσίωση, πορεία καί συνάντηση. Δέν κράτησαν τήν πίστη ὡς θεωρία, ὡς ἰδεοληψία, ὡς γνώμη καί ἄποψη, ἀλλά ὡς δύναμη πού μεταμορφώνει καί καθαρίζει, πού φωτίζει καί θεώνει. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ζήλεψαν τή δόξα τοῦ Θεοῦ, πού ζήτησαν τή δόξα ἀπό τό Θεό καί ὄχι ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού περιφρόνησαν τήν κοσμική ὑστεροφημία, γιά νά κερδίσουν τήν αἰώνια καταξίωση.

Οἱ ἀμέτρητοι ἀνώνυμοι Ἅγιοι, ὅλοι οἱ Ἅγιοι πού τιμῶνται σήμερα καί πού ποτέ δέν θά μάθουμε τά ὀνόματά τους, εἶναι γιά μᾶς

τούς ὀρθοδόξους τὰ ἀξεπέραστα πρότυπά μας. Καθὼς ἡ νοοτροπία τοῦ κόσμου καί τῆς ἐποχῆς μᾶς ὠθεῖ νά διεκδικοῦμε τὰ φτηνά, ἐκεῖνοι μᾶς ἐμπνέουν νά κερδίσουμε τὰ ἀτίμητα. Καθὼς οἱ φόβοι καί οἱ ἀνασφάλειες μήπως χάσουμε τὰ ψέματά μας σφίγγουν τίς ψυχές, ἐκεῖνοι μᾶς ἐλευθερώνουν καί μᾶς βοηθοῦν νά ἀναπνεύσουμε, διότι μᾶς δείχνουν τή μοναδική ἀλήθεια, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Καθὼς οἱ γνῶμες καί οἱ ἀπόψεις μᾶς διχάζουν καί μᾶς πικραίνουν, ἐκεῖνοι μᾶς ἐνώνουν γύρω ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα τῆς σωτηρίας, τῆς λατρείας, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας.

Οἱ ἀνώνυμοι Ἅγιοι, οἱ Ἅγιοι Πάντες ἐπέλεξαν νά μείνουν τελευταῖοι καί ἔτσι ἔγιναν οἱ πρῶτοι στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μή φοβηθοῦμε νά μείνουμε τελευταῖοι γιά τούς ἀνθρώπους. Ἄς μᾶς περιφρονήσουν, ἄς μᾶς προσβάλουν, ἄς μᾶς ἀκυρώσουν, ἄς μᾶς ξεπεράσουν. Αὐτή ἡ ἐλεύθερη ὀπισθοχώρηση εἶναι ὁ δυναμικότερος τρόπος γιά νά

περάσουμε μπροστά, γιά νά ξεπεράσουμε τήν
αείρορη ἱστορία καί νά δοξασθοῦμε κατά τήν
ὄγδοη ἡμέρα, τήν καινή καί πάντοτε παρούσα,
τήν «μίαν τῶν Σαββατῶν», ὅπου ὁ ἦχος τῶν
ἐορταζόντων εἶναι ἀκατάπαυστος καί ἡ ἡδονή
ὅσων βλέπουν τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀπέραντη.
Μακάρι ἐκείνη τήν πρωτιά νά ἀπολαύσουμε
μαζί μέ ὅλους τούς Ἁγίους μας. Ἀμήν.